

Phần 8

Chương 29

Nụ Hôn Nhạt Như Trà Tương Giám

Lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hỏa lô.

“Vãn lai thiên dục tuyết, dục ẩm nhất bôi vô?” Hoa Diễm Cốt bò trườn trên bàn, ngón tay khẽ móc hũ rượu nhỏ khảm vàng, đung đưa về phía Kinh Ảnh.

Hắc y thiếu niên đứng trước cửa lẳng lẳng phũ đi tuyết rơi trên đầu, nhú mày: “Uống nhiều rượu như vậy... còn ra ngoài sao?”

“Bên ngoài lạnh quá, uống chút rượu cho ấm người trước.” Hoa Diễm Cốt một tay chống cằm, cười si si, hơi thở mang theo hương rượu thơm, giọng nói lười nhác như thể túy nhân Đổ Khang, nhấc lấy sợi dây đỏ quấn quanh hũ rượu ném đi, hũ rượu liền bay về phía Kinh Ảnh.

Kinh Ảnh đón lấy hũ rượu, suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu uống sạch rượu trong hũ, sau đó ném hũ rượu trở về.

Hoa Diễm Cốt đón lấy hũ rượu, ngửa miệng hũ đổ xuống lòng bàn tay cả nửa ngày trời, than khóc nói: “Người cũng không chừa một giọt lại cho ta...”

“Về rồi hãy uống.” Kinh Ảnh vừa nói vừa bước đến bên tủ, moi ra bộ phi ngư phục liền mặc vào người - khoảng thời gian trước hắn bị Hàn Quang bắt đi làm trâu làm ngựa, bộ phi ngư phục và tú xuân đao này chính là được phát khi ấy.

“Tại sao phải thay y phục?” Hoa Diễm Cốt hiếu kì hỏi.

“An toàn.” Kinh Ảnh ‘khang’ một tiếng thu kiếm vào tiêu, diêm tĩnh xoay đầu lại nói với Hoa Diễm Cốt, “Ta phát hiện, chỉ cần mặc bộ y phục này vào, những kẻ ăn chơi hoa hoa công tử bình thường đều tránh xa ba thước, ngay cả xe ngựa cản đường cũng đều tự động nhường đường, Diễm Cốt muốn dạo phố, mang theo ta là thích hợp nhất.”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật giật: “Thì ra cảm y vệ còn có công dụng này... tuyệt thật, sau này người viết số đưa cho Hàn Quang, bảo huynh ấy thăng quan tiến tước cho người. Khục khục, nhưng mà nơi ta muốn đi e là không có những kẻ ăn chơi cũng không có các hoa hoa công tử a...”

Kinh Ảnh ngây người: “Diễm Cốt muốn đi đâu?”

“Ta đi chợ.” Hoa Diễm Cốt nói.

Kinh Ảnh lập tức cởi phi ngư phục ra, tiện tay ném sang một bên, sau đó lục giường lục tủ, lượm ra một bộ giám thị phục màu vàng - chỉ huy sứ cảm y vệ

nếu như rảnh rỗi không việc gì làm, Hàn Quang sẽ phái hắn đi canh chợ. ‘Giám thị’⁽¹⁾ phụ trách quản lý khu chợ, kiêm quản lý việc thu thuế của dân chúng phố chợ, nói đơn giản là thành quản.

“Sao lại phải thay nữa?” Hoa Diễm Cốt ngờ hoặc hỏi.

“Tiết kiệm tiền.” Kinh Ảnh lẳng lẳng thất thất lưng vào, bình lặng nhìn nàng, “Ta phát hiện, chỉ cần mặc bộ y phục này, tiểu tiệm từ xa nhìn thấy ta sẽ cuống cuồng chạy mất... nhưng chỉ cần chúng ta đuổi kịp họ thì dù ăn gì cũng không cần trả tiền. Ta rất thích loại thi đấu này.”

“Đây không phải là thi đấu, đại khái.” Hoa Diễm Cốt lau mồ hôi, “Người hãy thay bỏ đi, ta không muốn cùng giám thị cùng dạo phố, đó cứ như hành vi đón gió thú từ mười dặm xa.”

“Ồ...” Kinh Ảnh chậm chậm thay trở lại một thân y phục đen, “Định mua gì? Nếu như Diễm Cốt sợ lạnh, ta có thể ra ngoài mua về cho Diễm Cốt... gần đây ta được phát bổng lộc rồi, có thể mua được rất nhiều thứ.”

“Ta muốn mua một con mèo a.” Hoa Diễm Cốt không nghe ra được ẩn ý trong câu nói của hắn, vẻ mặt kì vọng, “Thời tiết ngày càng lạnh, ta muốn mua con mèo để sưởi ấm giường.”

“...” Kinh Ảnh vội quay đầu lại, hai mắt sáng rực hút hồn như được tuyết gột rửa, hắn nhe mày, trầm giọng hỏi, “Loại mèo nào?”

“Phải mập, lông phải dày, như vậy lúc ôm mới thoải mái.” Hoa Diễm Cốt nói.

“... Ta mập rồi.” Kinh Ảnh chỉ chỉ đầu mình nói, “Hơn nữa đã lâu chưa cắt tóc, tóc cũng rất dày.”

“...” Hoa Diễm Cốt, “Mèo còn có thể ăn thức ăn thừa.”

“Trước nay ta không để thừa cơm.” Kinh Ảnh bình lặng nhìn chăm chăm nàng, “Cơm thừa của Diễm Cốt cũng do ta ăn.”

“... Còn biết làm nũng!” Hoa Diễm Cốt moi ruột quét bụng nói, “Biết liếm đi hạt cơm dính ở khoé miệng!”

“...” Kinh Ảnh trầm mặc nhìn nàng, chính xác mà nói là nhìn miệng nàng.

Sau đó, đột nhiên áp lên, lưỡi ấm nóng nhẹ nhàng điễm nhẹ bên môi nàng.

Hoa Diễm Cốt như bị sét đánh, sững người, hô hấp bỗng dừng, hai mắt ngơ ngác, khí huyết chảy ngược...

Kinh Ảnh nhe răng, lộ ra hạt cơm cắn giữa răng, sau đó nhanh chóng khép miệng lại chậm rãi nhai, hắn kiên định nói: “Ta cũng có thể.”

“Có thể cái đầu người a!” Hoa Diễm Cốt giơ cao nắm đấm gõ đầu hắn.

Kinh Ảnh không tránh.

Hoa Diễm Cốt tức giận xoay người đi, nhưng lại nghe thấy giọng nói thì thào sau lưng truyền lại.

“Cái gì ta cũng có thể làm.” Hấn nhỏ tiếng nói, “Cho nên... có thể đừng bỏ ta có được không?”

Bước chân Hoa Diễm Cốt khẽ dừng, đứng nguyên tại chỗ, sau đó thở dài một tiếng.

Thân phận Kinh Ảnh không rõ ràng, lai lịch bất minh, cho nên khoảng thời gian trước Hoa Diễm Cốt thực sự cương không lại Hàn Quang, hai người cãi nhau mấy ngày trời, cuối cùng vẫn là Hoa Diễm Cốt bại trận trước, đồng ý cho Hàn Quang mượn Kinh Ảnh sai khiến vài ngày, một mặt không được gây hại đến tính mạng, một mặt điều tra toàn diện thân thế.

Thoáng chốc mấy tháng qua đi, mãi cho đến khi chứng thực Vân Tà đã chết mới trả lại thanh bạch cho Kinh Ảnh. Hôm đó Hoa Diễm Cốt trong lòng áy náy đã làm một bàn thức ăn ngon đợi hấn trở về, vừa mở cửa ra đã bị một thân ảnh cao to bao trùm. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt gầy đi của hấn, cười gượng gạo: “Một chén cơm trộn thịt cá.” Hấn nhìn nàng rất lâu, sau đó mỉm cười: “Hai chén.”

Cuộc đối thoại đầy vị củi gạo dầu muối, thoáng chốc xuân đến hoa nở, trong phút chốc hai người như thể quay trở về trấn Thẩm Hương. Không có thân phận, không có nghi kỵ, chỉ có nước chảy nhè nhẹ soi bóng đào yêu.

Lúc ấy, nàng ngỡ rằng hấn không để tâm. Nhưng nay, nàng mới phát hiện hấn chỉ là giấu tất cả vào sâu trong lòng.

“... Được rồi, ta không mua mè nữa.” Hoa Diễm Cốt quay lại bên người Kinh Ảnh, ngập ngừng hồi lâu, mới cắn răng, đưa tay vào tay áo hấn, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay ấm áp của hấn.

Kinh Ảnh sững sờ, ánh mắt thoáng qua tia ám, dần dần siết chặt tay nàng.

“Nuôi bản thân mập chút, dày chút.” Hoa Diễm Cốt quay mặt đi, nói.

“... Ừ.” Kinh Ảnh cúi đầu, nở nụ cười dịu dàng chìm đắm trong giây phút này.

Sau lưng cửa sổ tròn như trăng sáng, một cành hoa mai nhô ngang ra, đứng đưa trước trăng sáng.

Hai mảnh gấu áo đan xen nhau trước cửa sổ, một mảnh đỏ ửng, một mảnh đen tuyền, phảng phất như hai con bướm tìm được nhau trong cơn gió tuyết cuồng phong, sau đó hòa cùng nhau, mùi ngón đan nhau, vân tay nối liền.

Họa đường thần khởi, lai báo tuyết hoa trụy. Cao quyền liêm lung kiến giai đoạn, hạo sắc viễn mị đình thế.

Thịnh khí quang dẫn lô yên, tổ thảo hàn sinh ngọc bội. Ứng thị thiên thượng cuồng tụy, loạn đem bạch vân nhàu nát.⁽²⁾

Tuyết trắng phủ kinh thành, trong hoàng cung, đang tổ chức một thịnh yến, chiêu đãi sứ tiết đến từ Nam Man.

Vũ thấp dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tận đào hoa phiến để phong, Hàn Quang ngồi bên phó thủ của quốc sư, thưởng thức rượu thơm món ngon, ngắm nhìn mỹ nhân ca múa, nhưng nét mặt lại là mây đen ngập đầu, buồn rầu ủ rũ.

Sư muội a... nốc rượu.

Tên nam nhân đó có gì tốt chứ... đồ rượu đầy li.

Sư huynh nhìn thế nào thì hấn cũng không giống tử sĩ a... nốc rượu.

Cô nam quả nữ cùng ở một phòng, nếu như hấn động tay động chân với muội... đồ rượu đầy li.

Quả nhiên, sư huynh không ở bên thì ai có thể bảo vệ trinh tiết cho muội a sư muội ngọc ngà... nốc rượu.

“Hàn Quang.” Phụng Huyết Ca ho một tiếng.

Hàn Quang ngẩng đầu lên, chỉ thấy một vị miêu nữ yếu điệu đứng trước mặt hấn ta, áo khoác xanh thêu hoa trên người, váy hoa vải đay sắc sỡ⁽³⁾, cổ và chân đeo đầy trang sức bạc, lúc di chuyển không nghe tiếng bước chân chỉ nghe âm thanh của tiếng chuông, hay tai vô cùng, từ xa nhìn, cứ như thể con chim xanh tung cánh bay lượn.

Sau lưng nữ tử, tất cả các sứ tiết Nam Man đều giơ cao ly rượu, dùng ánh mắt nồng nhiệt nhìn hấn ta.

Hàn Quang mặt không biểu cảm giơ chiếc ly trong tay lên, dùng ánh mắt cúi nhìn thiên hạ nhìn miêu nữ, kì thực trong đầu là một mảng trống... khi này hấn ta chỉ mãi lo uống rượu, căn bản bỏ qua rất nhiều việc, do đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Ta thích tửu lượng của ngươi.” Miêu nữ đó quan sát Hàn Quang một lúc, sau đó tươi cười giơ cao ly về phía hấn ta.

“...” Hàn Quang trầm mặc giơ ly rượu về phía miêu nữ.

“Ta càng thích con người của ngươi!” Ánh mắt miêu nữ rạo rục.

“...” Hàn Quang suýt nữa là phun hết ngụm rượu ra.

Ai ngờ miêu nữ ấy căn bản là lời không dọa chết người quyết không cam tâm, thoáng chốc, nàng ta đã chỉ về phía Hàn Quang nói với Phụng Huyết Ca: “Quốc sư, xin hãy ban hôn.”

“Không được!” Hàn Quang đặt mạnh chum rượu xuống bàn.

“Tại sao?” Đôi mắt xinh đẹp của miêu nữ nhìn chăm chăm Hàn Quang.

“Quy định sư môn!” Hàn Quang nghiêm túc nói.

“Người đâu phải hòa thượng, quy định sư môn gì khiến người không thể lấy ta?” Miêu nữ hiếu kì nói.

“Quy định sư môn, bất luận cưới gả, ắt phải tỉ võ chiêu thân.” Hàn Quang khí thế hùng hồn, nhưng là nói dối không chớp mắt, “Người muốn gả cho ta, cũng được thôi, ngày mai ta cho người bố trí lời đãi, người và ta đại chiến ba trăm hiệp, nếu như có thể hạ được ta, cưới người thì có sao!”

Im phăng phắc.

Hồi lâu sau mới nghe thấy Phụng Huyết Ca khẽ thờ dài nói: “Làm càn! Nay khắp thiên hạ người có thể đánh thắng con, không phải chỉ có vi sư sao...”

Một trận âm thanh ho khục vang lên.

“... Vẫn là thôi vậy.” Miêu nữ nhìn Hàn Quang cơ thể vạm vỡ sát khí khắp người, nàng ta cười miễn cưỡng, quay mặt về phía Phụng Huyết Ca, về mặt đầy kì vọng nói, “Kì thực nhìn kĩ thì vẫn là quốc sư người anh vũ tuấn tú hơn...”

“Cảm ơn.” Phụng Huyết Ca khẽ mỉm cười với nàng ta, “Chỉ là ta thân là trưởng bối, càng nên lấy thân làm gương... may được cô nương để ý, hôm nay chúng ta sẽ lên lời đãi quyết một trận tử chiến đi.”

“... Đề ta suy nghĩ lại đã.” Miêu nữ sát vũ mà về⁽⁴⁾, rũ rượi quay lại yến tiệc. Một bọn sứ tiết Nam Man lập tức chụm đầu bàn tán, dùng tiếng thổ nói không ngừng.

Còn về hai sư đồ bất lương kia, thì lại giờ chum cụng ly, mỉm cười đắc ý.

... Chỉ tiếc là sự đắc ý này rất nhanh đã biến mất.

“Quốc sư.” Miêu nữ trước đó ngẩng đầu lên, nở nụ cười đầy quỷ dị với hai người họ, “Hai vị đều là nhân trung long phụng, võ nghệ cao cường, ngay cả võ sĩ miêu gia cũng không thể bì kịp, huống hồ chỉ là nữ tử bọn ta?”

“Quá khen.” Phụng Huyết Ca bất động thanh sắc mỉm cười, “Kì thực Đại Sở ta ngoài hai sư đồ ta ra, còn có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi, công chúa có thể suy nghĩ.”

“Không cần.” Miêu nữ cười nói, “Hai vị thì bọn ta không dám trêu cao, nhưng nghe nói... quốc sư người còn có một nữ đệ tử.”

‘Crắc’ một tiếng, Hàn Quang siết gậy đôi đũa trong tay.

Miêu nữ nhìn họ, mỉm cười đắc ý.

Sư đồ bất lương trầm mặc nhìn nàng ta, trong lòng thoáng qua thân ảnh thê lương của một cô nương bị người ta đánh gần chết, sau đó bị lôi vào động phòng...

Hai tuyệt thế cao thủ mãi cho đến lúc này mới sực nhớ ra... trong nhà còn có một cao thủ nhị lưu a, một khi tỉ võ chiêu thân, chắc chắn mặc cho người khác mổ xẻ...

Ghi chú:

1. Người giám sát phố chợ, làm các việc như thu thuế duy trì an ninh...
2. Đây là bài thơ ‘Thái bình lạc - Họa đường thần khởi’ của Lí Bạch.
3. Trang phục miêu tộc.
4. Sát vũ mà về: đôi cánh bị hủy, ý chỉ thất bại.

Chương 30

Bài Sơn Đảo Hải Hôn Thư Đến

Người ngồi ở trong nhà, họa trên trời ập xuống.

“Ti võ... chiêu thân?” Hoa Diễm Cốt quay đầu lại, khuyên tai tròn như vàng trắng, “Hai người muốn lấy mạng của muội sao?”

Trong ngự thư phòng, sư phụ và Hàn Quang tựa người vào ghế gỗ hoa lê, lắng lắng uống trà để che vẻ ngưng ngưng trên mặt.

“Không sao.” Sư phụ đặt chum trà sứ xanh xuống, từ tốn rút từ trong người ra một phong hôn thư, đặt bên tay phải chiếc bàn, sau đó dùng ngữ khí điềm đạm mỉm cười nói với hai đồ đệ, “Thóc đâu mà đãi gà rừng, hai con bây giờ định thân đi.”

Hàn Quang: “...”

Hoa Diễm Cốt: “...”

“Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn vi sư, không lẽ...” Sư phụ âu yếm nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, ngữ khí nghiêm túc, “Tiểu Diễm Cốt, con cảm thấy vi sư càng tốt hơn sao?”

Dứt lời, sư phụ khẽ lắng lắng thở dài, đứng dậy đi đến bên thư án bên cạnh.

Trên bàn, một dãy bút nháp nhô như núi, điêu khắc tinh tế. Một khối nghiên mực vuông vức, hoa văn kì lệ, sắc màu như nước.

Sư phụ từ dãy bút ấy rút ra một chiếc bút lông, phẩy qua nghiên mực, chấm nhẹ vài giọt, sau đó rơi xuống trên hôn thư.

“Sư phụ... người muốn làm gì?” Hoa Diễm Cốt nhìn y, nàng đột nhiên không có dự cảm tốt.

“Làm việc đại nghịch bất đạo, trái ngược thiên hạ luân thường.” Giọng điệu sư phụ ung dung, ngòi bút mực đen loàn trên hôn thư, “Hàn Quang, nếu như con không nguyện ý lấy sư muội con, vậy thì chuẩn bị đôi cách gọi là sư nương đi.”

“Dừng tay a!” Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang hét hoảng xông lên, kẻ ôm tay, người ôm chân, bán mạng khuyên ngăn, “Sư phụ người bình tĩnh chút! Sự việc không phải không còn cách giải quyết! Bức quá trước ngày tử võ chiêu thân bỏ thuốc xổ cho đối thủ!”

Một giọng cười thánh thót truyền lại từ ngoài cửa sổ.

Cả ba cùng nhìn sang cửa sổ, chỉ thấy miêu nữ trong buổi yến tiệc hôm ấy đang ngồi trên cây, cong chiếc chân nhỏ trắng ngần điềm nhẹ về phía ba người bên trong cửa sổ, hai chuỗi chuông ở cổ chân phát ra âm thanh thánh thót vui tai.

“Ta nghe thấy hết rồi đấy.” Nàng ta dùng ánh mắt tinh quái như báo tuyết tinh nghịch đáng yêu nhìn ba người họ.

Giây phút ấy trong lòng Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt đều cùng thoáng qua một ý niệm - giết người diệt khẩu.

“Các ngươi chắc không phải muốn giết người diệt khẩu chứ?” Miêu nữ nhảy từ trên cây xuống, chân trần bước đi trên tuyết cứ như thể đang đi trong biển hoa, cư nhiên không chút sợ lạnh. Chạy đến bên cửa sổ, nàng ta liền đặt hai cánh tay nhỏ nhắn lên thềm cửa sổ, gồng cằm lên tay, tươi cười nói với người bên trong, “Kì thực a, cũng không cần phiền phức thế, hôm nay ta đến đây là muốn nói với các ngươi một việc.”

“Việc gì?” Hàn Quang lạnh lùng nhìn nàng ta...

“Việc tử võ chiêu thân ngày mai vẫn là mùa xuân năm sau mới tính đi.” Miêu nữ nhún nhún vai nói, “Nơi này quá lạnh, Miêu gia võ sĩ ta đưa đến đều thủy thổ bất phục gục hết cả rồi.”

“Ồ! Là vậy sao? Quả thực rất đáng tiếc!” Hàn Quang gương mặt sáng rực nhìn nàng ta, vẻ mặt ấy có nhìn sao cũng không giống như bộ dạng đang tiếc nuối.

“Cho nên a, chúng ta hóa thù thành bạn đi, ta đã không có tính nguy hiểm nữa rồi.” Miêu nữ vẫy tay về phía Hoa Diễm Cốt, “Nè! Ngươi, ra đây chơi cùng ta đi.”

Hoa Diễm Cốt nhìn sang sư phụ.

“Đi đi.” Sư phụ phụng nhận khẽ nheo, mỉm cười với nàng.

Hoa Diễm Cốt lúc này mới cung kính lui đi, theo sau miêu nữ về đến nơi dừng chân trong kinh thành của nàng ta.

Gian phòng thanh nhã, trên tường treo vài tấm trướng nữ đồ, trong tranh họa vị nữ tử cùng một chiếc thuyền nhỏ, lướt giữa rừng hoa sen, chỉ nghe tiếng ếch vang. Góc tường đặt một lư hương hình hạc, chiếc mỏ khẽ mở, tỏa ra hương thơm phảng phất.

“Kì thực gả đến Nam Chiêu bọn ta cũng rất tốt.” Miêu nữ tung tăng đưa chum trà hoa cho Hoa Diễm Cốt, tươi cười nói, “Võ sĩ Nam Chiêu ta anh dũng thiện chiến, hơn nữa ai ai cũng đều biết hát tình ca, nếu như thích một nữ tử thì cả đời chỉ hát chỉ nữ tử ấy nghe, điểm này nam nhân Sở quốc căn bản không tài nào sánh bằng... đương nhiên, sự phụ và đại sự huynh người là ngoại lệ.”

“Ta thay họ cảm ơn người.” Khóe môi Hoa Diễm Cốt co giật.

Trà thơm ngào ngạt là mùi vị Hoa Diễm Cốt chưa từng uống qua, có chút ngọt, nhưng nhâm nhi một lúc lại có chút đắng.

Miêu nữ chớp mắt nhìn nàng, hồi lâu sau mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Người sẽ gả cho sự phụ người chứ?”

“... Phụt.” Hoa Diễm Cốt va mạnh chum trà, ngẩng đầu nhìn nàng ta, “Người nói gì?”

“Hôn thư cũng đã chuẩn bị rồi, người không gả cho y sao?” Miêu nữ chống cằm nhìn nàng.

“Không thể gả.” Hoa Diễm Cốt nói.

“Tại sao?” Miêu nữ hỏi rồi lại thở dài một tiếng, “Đừng nói đại đạo lí gì với ta, cũng đừng nói với ta ân nghĩa sự đồ gì gì, ta chỉ biết nếu như sự phụ nhà ta chịu đổi xử với ta như vậy, dù cho bỏ nhà bỏ con ta cũng đi theo người!”

“... Nhìn không ra, người đã có hài tử rồi?” Hoa Diễm Cốt nhìn gương mặt chùng mườì bốn mườì lăm tuổi của nàng ta.

“Ai da, chỉ là ví dụ a, thành ngữ của Hán gia các người quá khó dùng rồi.” Miêu nữ chống tay cười ha ha, cười đến cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài sâu não.

Hoa Diễm Cốt cầm lấy ly, thờ ơ bâng quang, nụ cười như vậy, thái độ như vậy, thở dài như vậy, nàng quá quen thuộc rồi.

“Người tìm ta có việc?” Nàng đặt chum trà xuống, hỏi.

“Ừ.” Miêu nữ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nàng, “Người có thể đổi gương mặt khác cho ta không?”

“Nghịch thiên đổi mệnh, hoán đượ tân sinh.” Hoa Diễm Cốt nhìn nàng ta chằm chằm không chớp mắt, “Người biết đây có ý gì không?”

Miêu nữ nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười.

Nàng ta mặc bộ y phục màu lam, trên ấy họa đầy hồ điệp, trong giây phút nàng ta mỉm cười, những con hồ điệp ấy như đều sống dậy, phút chốc vỗ cánh bay lượn, mang theo mùi hương không thể dùng lời diễn tả, bay lượn xung quanh miêu nữ.

“Ta là một vị cô su.” Miêu nữ dang tay, một con bướm đậu trên ngón tay nàng ta, đôi mắt thâm u nhìn về phía Hoa Diễm Cốt, “Quy tắc của họa bì sư các

ngươi, ta đương nhiên biết. Tiền, ta sẽ đưa ngươi... còn về câu chuyện của ta, ta bây giờ sẽ nói cho ngươi nghe.”

Ngự trùng ngự thú, hỷ nộ vô thường, lúc vô tình thờ ơ bàng quang trời đất cần cỗi, lúc hữu tình vì người giết tận người trong thiên hạ.

Đó là, cổ sư⁽¹⁾.

Ghi chú:

1. Cổ sư là một trong tam sư, chuyên về nuôi côn trùng ấu trùng thú vật v.v... Tam sư gồm: họa bì sư, cổ sư, thiên mệnh sư.

Chương 31

Nhất Dao Tựa Phí Bất Hồi Tiêu

Kinh thành trời rơi tuyết lớn, chim chóc khó tìm được nhau, các gia đình trung phú quyền quý đều đắp bùn tiêu khắp bốn vách.

Ngoài trời mùa đông tuyết lớn, nhưng trong hoàng cung đã dùng hoa tiêu hòa với bùn đất, đắp quanh tường, tiêu phòng ẩm áp, hong đến hai má Hoa Diễm Cốt và miêu nữ đối diện nàng đỏ ửng tựa như hoa xuân tháng ba, son phấn chiết thành từ thập lí đào hoa.

“Ngươi sợ gì chứ, tuy phụ thân mẫu thân ta đều là cổ sư, nhưng ta không phải a!” Miêu nữ dường như nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Hoa Diễm Cốt, vỗ ngực nói, “Ngay cả viên cổ này cũng là ta mượn từ chỗ sư phụ.”

“Vật ăn trộm?” Hoa Diễm Cốt nói thẳng.

“Đừng nói khó nghe thế, bảy tuổi ta đã bị đưa vào cổ vương điện, gia nhập môn đệ của sư phụ, làm trâu làm ngựa cả tám năm cho người, kết quả cái gì cũng không học được, uổng phí bao nhiêu năm thanh xuân của ta, bây giờ lấy một viên ‘tình cổ’ này cũng không có gì to tát!” Miêu nữ nhảy từ trên ghế dậy, khí thế hùng hồn nói.

“... Ta nghe nói một cổ sư cả đời chỉ làm một viên ‘tình cổ’, có phải là thật không?” Hoa Diễm Cốt lần đầu tiên thấy có người trộm đồ còn trộm hiên ngang như vậy, nàng không kìm được ngây người.

“A ha, đại khái, có lẽ, có thể là vậy.” Hai mắt miêu nữ đảo đi đảo lại, quần quanh nói.

“... Ai da ta ở nhà hâm gà quên tắt lửa, ta về trước đây, tạm biệt.” Hoa Diễm Cốt quay đầu bước đi, việc này nói không chừng là thanh lí môn hộ, nàng không muốn tham dự vào.

“Ai da ngươi đừng đi a, chúng ta còn chưa nói xong mà.” Miêu nữ xông lên ôm lấy chân nàng.

“Gà của ta gà của ta!” Hoa Diễm Cốt lôi chiếc chân nặng ịch nhích ra ngoài.

Nói đến quả là trùng hợp, hôm nay Kinh Ảnh quả thật hầm canh gà ác, thịt mềm canh ngọt, miêu nữ mặt dày theo đến tận nhà Hoa Diễm Cốt sau khi gào lên một tiếng liền xông đến đại chiến ba trăm hiệp. Kinh Ảnh thấy vậy, lẳng lẳng rút kiếm ra, sau cùng cũng giành được một chén canh cho Hoa Diễm Cốt.

“Ngon, ngon quá.” Sau bữa cơm miêu nữ mặt dày vẻ hạnh phúc, như thể mèo con chén no bụng.

“Công chúa, nên về nhà rồi đấy.” Hoa Diễm Cốt gượng cười khuyên, “Sản vật Nam Chiếu phong phú, đừng nói gà, dù cho ăn không tước cũng không thành vấn đề.”

“Làm gì tốt như vậy.” Văn Văn cười như không cười, dùng một chiếc đũa gỗ bên men chén, “Nếu như công chúa được sủng ái, dĩ nhiên muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Nếu như không được sủng ái, ngay cả xương gà cũng không vớt được.”

Hoa Diễm Cốt khẽ sững sờ, còn chưa kịp suy ngẫm, miêu nữ đã nhảy cẳng dậy, đặt chiếc đũa ấy lên bàn, tung tăng rời khỏi: “An no rồi, ta đi đây, tạm biệt tạm biệt!”

Tạm biệt tạm biệt, không bao giờ gặp lại.

Miêu nữ lần này mượn Hoa Diễm Cốt xuất cung thì đã dự định không quay trở về. Nàng ta tìm một tiệm y phục, thay bộ y phục của nữ tử người Hán, lại mua một con lừa từ tay một thương nhân, cưỡi ra khỏi thành.

Trên đường đi miêu nữ thả dây cương, mặc cho con lừa từ từ bước đi. Mãi đến chiều tà, tìm được một ngôi miếu hoang ngoài thành, nàng ta cột con lừa vào cành cây trước cửa miếu hoang để nó tự ăn cỏ, còn bản thân lại biến mất trong bụi cỏ cao, lúc quay trở lại tay phải cầm một con gà rừng, tay trái mang một bó củi khô, một chân đá cánh cửa miếu ra, liền bị khói bụi bên trong sặc phải, miêu nữ vừa thảm làu bàu vài câu, vừa ném bó củi xuống đất, lấy bật lửa ra ném lên trên ấy.

Lửa bùng chốc ‘phùng’ một tiếng bùng lên, soi sáng ngôi miếu hoang hoang tàn, soi sáng tượng phật vương đầy mạng nhện, và cũng soi sáng cả người nam nhân đứng trước mặt Văn Văn.

Mặt nạ Thao Thiết làm từ đồng xanh bị ánh lửa nhuộm lên một lớp huyết quang, dữ tợn như thể hung thú hoang cổ lẳng lẽ ngủ im trong bóng tối. Người ấy không phải Văn Tà thì còn là ai nữa?

Miêu nữ chỉ khẽ ngẩn người, thoáng chốc ‘soạt’ một tiếng rút ra bán nguyệt đao, chỉ về phía đối phương quát: “Người là ai?”

“Chậc chậc chậc, trăm phương ngàn kế cùng Hoa Diễm Cốt xuất cung, thì ra chỉ vì chạy trốn như chó mất nhà vậy sao?” Văn Tà đứng trước mặt miêu nữ,

không chút khách khí cười nhạo nói, “Thật khiến người khác thất vọng a, công chúa Nam Chiếu.”

“Người thất vọng hay không liên quan gì ta?” Miêu nữ đáp trả, “Huống chi ta không quen biết người, có bản lĩnh thì báo tên ra a!”

“Tên của ta người không cần biết.” Vân Tà nói, “Người chỉ cần biết, ta là một vị họa bì sư.”

Miêu nữ lúc này mới quan sát kỹ hấn ta, nàng ta cảnh giác hỏi: “Vậy thì vị họa bì sư đại nhân đây, người theo dõi ta cả đường đi, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Một họa bì sư tìm đến người, còn để làm gì?” Vân Tà ‘hú’ một tiếng.

Đôi mâu miêu nữ khẽ đảo: “Người muốn vẽ da cho ta?”

“Hừ, đúng vậy.” Vân Tà nói.

“Người nói thật sao?” Miêu nữ hỏi.

“Ta không có thời gian phí lời với người, có vẽ hay không người nói một tiếng.” Vân Tà nói.

“... Có việc tốt dâng đến tận cửa như vậy, sao ta có thể cự tuyệt.” Miêu nữ chỉ khẽ suy tư một lúc, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt rạo rực nhe răng cười với hấn ta.

Một cô sư cả đời chỉ làm một viên ‘tình cổ’, lần này nàng ta trộm viên cổ này của sư phụ đến đây đã là đại nghịch, đợi khi sư phụ phát hiện, cái mạng nhỏ của nàng ta sẽ khó bảo toàn, nói không chừng bị đẩy vào hầm độc long, chịu nỗi khổ vạn xà phê thân⁽¹⁾.

Nhưng vậy thì đã sao? Thứ nàng ta không có được, cũng không cho phép người khác có được, huống hồ chi người nữ nhân giống hệt nàng ta.

Thì ra miêu nữ này tên là Văn Văn, là đại công chúa Nam Chiếu, thân phận tôn quý, dung mạo tú lệ, lúc còn nhỏ cũng từng được yêu thương hết mực, chỉ là sau khi lớn dần lên, chiếu theo quy định miêu tộc, bị xem như người kế thừa mà đưa vào cổ vương điện học hỏi, đợi sau khi học thành thì có thể thành thân cùng cổ vương đương đại, sau đó cả hai cùng thống ngự Nam Chiếu.

Văn Văn trời sinh thông minh, học cái gì cũng học một biết mười, nhưng tiếc là cổ thuật quan trọng nhất kia lại không có thiên phận, suốt tám năm không thành được sự, bị đưa khỏi cổ vương điện với dáng vẻ thảm bại.

Vốn dĩ đây cũng không phải chuyện lớn gì, Văn Văn tuy không biết cổ thuật, nhưng nàng ta giỏi chính sự lại thiện chiến, mười ba tuổi đã thống lĩnh bộ hạ đánh thắng nhiều trận, hơn nữa ca hay múa giỏi, ăn nói khéo léo, ở Nam Chiếu rất được lòng dân, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Nam Chiếu đại thống do nàng ta kế thừa cũng có thể xem như hữu danh hữu thực, dù sao trong sử sách cũng từng có qua vài Nam Chiếu vương và Nam Chiếu hoàng hậu không biết cổ thuật, chỉ cần liêm chính yêu dân cũng không đến độ không thể chấp nhận.

Nhưng tệ ở chỗ hai năm trước, muội muội thất lạc nhiều năm của nàng ta đột nhiên được tìm về.

Vị cô nương đó quả thực giống hệt như Văn Văn, bất luận dáng vẻ dung mạo đều không có chút gì khác biệt. Phụ mẫu và bằng hữu đều bảo thú vị, nhưng trong lòng nàng ta lại không thích người muội muội này, bởi nàng ta phát hiện vị cô nương này thích lén theo sau lưng nàng ta, mô phỏng nhất cử nhất động của nàng ta, nhưng trong lòng Văn Văn, một người xấu hay đẹp không quan trọng, nhưng nên độc nhất vô nhị mới tốt, người muội muội này không làm chính mình, lại muốn làm một Văn Văn thứ hai làm gì?

Mãi đến cuối cùng, nàng mới biết được dụng tâm khổ cực của phụ mẫu.

Năm mười lăm tuổi, là năm đại hôn của hai tỉ muội họ.

Nam Chiêu vương hạ chỉ, để muội muội thay thế thân phận của nàng ta gả cho cổ vương điện.

Còn nàng ta lại phải thay thế muội muội hòa thân Sở quốc.

Cười lạnh, Văn Văn nào có thể chịu đựng cơn giận này? Nàng ta hất bàn chân vắn tại chỗ. Còn Nam Chiêu vương che chắn cho người muội muội mặt lộ vẻ sợ sệt của nàng ta, liền thoáng như mình đúng, ông ấy nói: “Muội muội con mấy năm nay chịu nhiều khổ cực ở bên ngoài, con từ nhỏ vinh hoa phú quý, nay không thể chia chút ít cho muội muội mình sao?”

Mẫu thân hàm lệ khuyên: “Văn Văn, con quanh năm ở ngoài đánh trận, đi ngang qua cửa nhà cũng không ghé vào. Mấy năm nay ta và phụ thân con đều do muội muội con bồi cạnh. Muội muội con không như con, nhu nhược lại hay khóc, nghe nói hoàng đế người Hán có rất nhiều thê tử, mỗi người lòng dạ đều như ong vàng giấu kim ở đuôi, nếu như muội muội con đến đây nhất định là không thể quay về được, muội muội con không thông minh lanh lợi như con...”

Thông minh lanh lợi thì phải chịu đựng vậy sao? Văn Văn nhất thời hai mắt đỏ ngầu, họ nói nàng ta giỏi chính sự lại thiện chí là vì ai, họ nói nàng ta không bao giờ khóc trước mặt người khóc thì tim này làm bằng sắt đá không đau không tan nát sao?

Nhưng muội muội của nàng ta còn chưa cảm thấy đủ, cuối cùng còn xát muối lên vết thương lòng của nàng ta.

Muội muội ấy chui từ sau lưng phụ mẫu ra, run rẩy đưa một tay ra, trong lòng bàn tay là một viên cổ to như trứng yến, run rẩy nói với Văn Văn: “... Hơn nữa muội biết cổ, tỉ không biết... lúc sư phụ tặng thứ này cho muội, người nói người thích vị cô nương xứng với người hơn.”

Văn Văn nghiên răng trừng viên cổ ấy, một câu cũng không thốt nên lời.

Từ khi tình đầu chớm nở đến nay, nàng ta ngày nhớ đêm mong có được thứ này từ tay sư phụ.

Nhưng trên đời này có thứ nàng ta hao tâm phí sức cũng không có được, có người lại có thể dễ dàng với tới được.

Nếu như đổi lại là những nữ tử khác, có lẽ chỉ có thể thờ dài một tiếng nghe theo số mệnh, sau đó òa khóc đội khăn hỷ bước lên kiệu hoa. Nhưng Văn Văn lại không như vậy, nàng ta như thể thanh đao hai lưỡi, nơi bước qua đều đả thương người đả thương mình, nàng ta không một mình hưởng lạc nhưng cũng không một mình chịu khổ, người khác đối đãi với nàng ta như thế nào, nàng ta sẽ đối đãi như vậy. Nay muội muội giành hết tất cả của nàng ta, nàng ta sao có thể để đối phương sống tốt được, do đó trong đêm xuất phát đến Sở quốc, nàng ta đã trộm viên ‘tinh cốt’ ấy từ tay muội muội.

Giữa các cổ sư lấy cổ làm vật định tình, không có viên cổ này, nàng ta xem muội muội nàng ta có còn gả được không.

Văn Văn mang theo một bụng oán khí lên đường, trên đường đi, tay phải siết chặt viên ‘tinh cốt’ ấy, cơ hồ có thể mượn cách này để trút hết giận dữ tuyệt vọng và thù hận trong lòng vào trong ‘tinh cốt’, nhưng nàng ta càng không quên được người ấy mỗi hận thù trong lòng lại càng nhiều, như thể ngọn lửa thiêu đốt trái tim nàng ta.

Cuối cùng, Văn Văn đưa ra một quyết định.

Nàng ta không những muốn muội muội không thể gả vào cổ vương điện, nàng ta còn muốn người muội muội này giống như nàng ta, gả đến Sở quốc xa xôi, không thể trở về cố hương... nàng ta không có được sự phụ, nàng ta cũng tuyệt đối không để muội muội có được!

Cho nên nàng ta muốn vẽ da, nàng ta muốn đại công chúa Nam Chiêu hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, chỉ để lại một bức thư chạy trốn cùng người tình. Sở quốc chịu nổi nhục lớn như vậy, nhất định không thể để yên, do đó không thì tiếp tục chiến tranh, không thì đưa thêm một vị công chúa và càng nhiều cống phẩm hơn đến giảng hòa. Và Nam Chiêu vương sớm đã hối hận tận xương tuỷ vì việc phát động cuộc đại chiến lần trước, nay lại mất đi người nữ nhi giỏi chính sự lại thiện chiến kia, dù có đánh chết ông ta, ông ta cũng không dám tuyên chiến với Phụng Huyết Ca.

Việc này có thể trách ai chứ?

Muốn trách chỉ có thể trách Nam Chiêu vương xem nhẹ người đại nữ nhi này, nàng ta tuy không biết cổ, nhưng trong lòng nàng ta đích thật là một cổ sư. Nữ nhi cổ gia như thanh bán nguyệt đao, nhất đao như phi bất hồi tiêu. Người nói xem cổ là gì? Là sâu, là bệnh, là tai, là họa, nếu như người chọc phải cổ sư, trời cũng đấm người một nhát, họa bì sư xuất hiện, giang sơn gấm vóc, nhân kiệt địa linh, còn cổ sư đương đạo, lại là sơn hà biến sắc, xác chết rải rác ngàn dặm!

Ghi chú:

1. Ngàn vạn con rắn cắn vào người.

Chương 32

Phụng Hoàng Đài Thượng Phụng Hoàng Lai

Nguyệt lạc tiểu hiên song, chiếu ngã minh kính đài.

Sau khi Văn Văn và Vân Tà thỏa hiệp xong, nàng ta liền theo Vân Tà đến nơi dừng chân của hắn ta.

Đó là một chiếc thuyền hoa trôi trên mặt sông, hồng tỵ chiếu điểm giáng thân⁽¹⁾.

Tú bà trên thuyền hiển nhiên răm rắp nghe theo lời Vân Tà, không cần nói đến việc sớm đã cho thuyền dừng bên bờ sông chờ hắn ta, khi thấy hắn ta đưa một tiểu cô nương xinh đẹp trẻ trung lên thuyền cũng không dám tùy tiện hỏi gì, chỉ cung kính đưa hắn ta đến một gian phòng thanh vắng, liền lui xuống.

Bên ngoài phong cảnh mê li, bên trong là nỗi đau hoán đổi da...

Vân Tà cầm dao đi đến bên cạnh Văn Văn, điềm tĩnh nói: “Ta cũng không phải vẽ da không cho người, thứ nhất người phải đưa viên ‘tinh cốt’ trong tay người cho ta, thứ hai người phải giúp ta một việc.”

“Việc này có gì khó.” Văn Văn đồng ý nói.

Lúc này Vân Tà mới gật đầu đưa thuốc mê cho nàng ta.

“Đợi chút.” Không ngờ, tiểu nữ tử trước mặt cư nhiên đưa tay cản lại.

“Sợ gì chứ, thoáng cái là qua thôi.” Vân Tà cười vô tâm nói.

“Ta không uống.” Văn Văn nhìn hắn ta, ánh mắt quả quyết.

Vân Tà sững sờ: “Người chắc chứ?”

Không uống thuốc mê mà muốn đích thân trải nghiệm nỗi đau họa bì, thậm chí đau đớn không thua cực hình lăng trì, dù cho là nam nhân cũng không chịu được cơn đau này, huống chi là một nữ lưu như vậy, cư nhiên dám nói lời ngông cuồng như thế?

“Ta chắc chắn!” Văn Văn nói rồi liền rút thanh miêu đao bên hông ra, đưa đến bên miệng, môi đỏ răng trắng cắn lên lưỡi đao, sau đó nằm xuống, dùng ánh mắt ra hiệu cho Vân Tà có thể bắt đầu.

Dẫu là người cuồng ngạo như Vân Tà cũng bất giác có chút rung động, vốn ngỡ rằng một nhát dao, nữ hài tử chưa tròn mười sáu tuổi này ắt hẳn sẽ đau đớn khóc oà lên, lăn từ trên giường xuống, nhưng từ đầu chí cuối nàng ta chỉ chảy máu không rơi lệ. Khí phách này, thân là nhân kiệt, chết là quỷ hùng.

“Trong thiên hạ còn có kì nữ như ngươi.” Sau cùng khi băng bó vết thương cho nàng ta, Vân Tà kìm được khen ngợi, “Thật không biết Nam Chiêu cô vương ăn nhằm thuốc gì mà lại giữ lại nha đầu ngốc nghếch kia, để ngươi đến đây.”

“Ngươi biết nhiều thật đấy.” Thanh bán nguyệt đao đặt bên gối, Văn Văn nhìn Vân Tà, giọng nói vì mất máu mà trở nên trầm khàn, nhưng đôi mâu vẫn phát ra tia sắc lạnh, cứ như lưỡi đao sắc bén được mài giũa.

Phụ thân cho nàng ta máu thịt, mẫu thân cho nàng ta tướng mạo, nàng ta dùng máu thịt bảo vệ Nam Chiêu, đại chiến ba mươi trận, tiểu chiến vô số kể, bệnh tật thương tích đầy mình, nhưng họ lại nói nàng cả đời vinh hoa phú quý, ép nàng giao thứ duy nhất chỉ còn trong tay ra cho người muội muội yếu đuối đáng thương kia, ép nàng nhường phu quân của mình cho muội muội, sau đó thay thế muội muội gả đến Sở quốc xa xôi này, ép nàng dùng xương thịt mình là đá lót đường cho muội muội. Nếu đã như vậy, nàng ta sẽ để máu trong người mình chảy cạn, gột bỏ đi tấm da trên người, cứ xem như họ chưa từng sinh qua mình, xem như trên đời này chưa từng có một người tên Văn Văn, tấm da này dù có đẹp nàng ta cũng không cần, thà róc đi ném xuống đất, cũng quyết không làm giá y thay người khác!

Khi vòng vải băng trắng quấn lên gương mặt Văn Văn, nàng ta đột nhiên ném thứ nắm trong lòng bàn tay về phía Vân Tà.

Vân Tà đưa tay đón lấy.

Ánh trắng trải trên tay hắn ta, soi sáng viên ‘tình cỏ’ ấy, nửa bên đen tuyền, nửa bên đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Ta còn ngờ phải phí công sức mới có được.” Vân Tà vừa ý giấu vào tay áo, “Không ngờ ngươi buông tay nhanh như vậy.”

“Có gì đâu.” Văn Văn cười lãnh đạm, “Đau rồi thì buông tay thôi.”

Thập ngũ phương phi, đậu khấu niên hoa, nàng ta cũng từng giống trong nữ tử tuổi này, yêu say đắm một người, ánh mắt dõi theo góc áo của người ấy, nhưng lại e thẹn không dám nhìn dung mạo của người ấy. Tên của người ấy luôn bên miệng, như thể tên ấy khác biệt với mọi người, tên của người chỉ là tên, nhưng tên của người ấy lại là một viên kẹo, để ở đầu lưỡi, trượt xuống cổ họng, ngọt lịm cả người.

Nhưng đây có ích gì chứ?

Nàng ta cuối cùng vẫn là rời khỏi, bị người ấy đẩy ra.

Người ở lại bên cạnh người ấy lại là muội muội giống hệt như nàng ta.

Cũng từng đau lòng khó chịu đựng, cũng từng lừa dối kị rạo rục, kẹo ngọt trước kia nay trở thành liều thuốc độc thấu xương, nàng ta nuốt không trôi, nhưng lại không nỡ. Ngay cả viên ‘tình cỏ’ do người ấy làm, nắm trong tay cứ

như thể ly nước sôi, mười ngón siết chặt muốn cố hết sức giữ chặt chiếc ly, nhưng lại bị nóng thiêu đốt đến tận xương tủy, đau đớn thấu tim, may thay, đau qua rồi thì buông tay. Tình không còn, chỉ còn lại hận.

Ánh trăng len vào thau bạc, nước sạch ngấm mỡ nhân bì, sau đêm nay, đã không còn công chúa Văn Văn của Nam Chiếu.

Và cũng có người không biết tốt xấu, chỉ nói công chúa bị lạc trong thành, muốn quốc sư cho một lời lẽ. Kết quả lại tìm được một xấp thư trong phòng của Văn Văn, những lá thư này là nàng ta đã viết sẵn từ sớm, nói rằng mình gặp được người nam nhân mình thích trong kinh thành, nên từ bỏ thân phận công chúa bỏ trốn cùng người nam nhân ấy. Miêu nữ nhiệt tình hoạt bát gặp được người nam nhân yêu thích thường thì chuyện gì cũng có thể làm ra được, chỉ việc bỏ trốn thì không phải là chuyện lớn gì ở Nam Chiếu, nhưng nàng ta bỏ đi những người còn lại phải làm sao, họ lấy gì hòa thân với quốc sư? Không lẽ đem bộ xương già của họ sao?

Sứ thần Nam Chiếu vội vã đến ngay cả ăn bữa cơm cuối năm cùng quốc sư cũng không còn tâm trạng, nhanh chóng thu dọn quay trở về.

Hôm ấy gió lớn phập phồng cờ Man Ưu, đội ngũ sứ thần Nam Chiếu uyển chuyển như rắn từ từ bò ra ngoài thành. Hai bên đường, không ít bách tính đến xem náo nhiệt, trong ấy có một nữ tử, chen khỏi dòng người, bước đến bên cạnh một dũng sĩ Nam Chiếu, hàn huyên cùng hắn ta, vô tình nói đến việc công chúa Nam Chiếu bỏ trốn cùng nam nhân, nàng ta hỏi: “Các người có hận nàng ta không?”

“Sao có thể?” Dũng sĩ Nam Chiếu thẳng thắn nói, “Cả đời này công chúa đánh thắng biết bao nhiêu trận chiến cho Nam Chiếu, công chúa đã không phụ Nam Chiếu rồi. Bây giờ công chúa tìm được người mình thích, cùng người ấy thành thân sinh con, bọn ta vui mừng thay công chúa còn không kịp, có gì hận với không hận chứ?”

Nữ tử ấy khẽ ngậy người, mỉm cười. Màn che màu trắng rơi xuống, lăn lăn lăn đến chân, vây phủ nàng ta lại, nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy vải băng trắng trên mặt và cổ tay nàng ta, trong mùi máu đượm một hương thuốc, bao phủ cả người nữ tử.

Dũng sĩ Nam Chiếu không hề biết công chúa mất tích nhà mình đang ở trước mặt, sau khi vui vẻ trò chuyện cả nửa ngày liền vẫy tay cáo biệt.

Để lại Văn Văn đưa mắt tiễn họ rời khỏi, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy nữa, nàng ta mới từ từ quay người bước vào tửu quán. Sau khi hỏi mượn tiểu nhị chiếc kéo, nàng trở về gian phòng của mình, đứng trước lãng hoa kính, ‘cạch’ một tiếng, cắt vào vải băng trắng bên tóc.

Vải băng dính vết máu từng vòng từng vòng rơi xuống bên chân nàng ta, tấm da mới đón làn gió tuyết, khẽ nhói đau.

Văn Văn nhíu mày, chân trần bước đến bên giường, đóng chặt cửa sổ, lúc này mới vừa hà hơi vào lòng bàn tay, vừa đi đến trước lẵng hoa kính.

Trong gương là một gương mặt xa lạ.

Tuy không khuynh thành nhưng cũng là giai nhân thanh tú, đặc biệt là mi mắt như cười như vui kia, khiến người khác thoáng qua đã có thể sinh ba phần yêu mến. Điểm này hợp ý Văn Văn. Bởi dẫu sao trên đời này, một nữ tử nếu một mình ra khỏi cửa, không thể quá xinh đẹp, nếu không sẽ rước họa vào thân, nhưng cũng không thể quá xấu xí, nếu không khi gặp khó khăn sẽ không ai giúp đỡ.

“Tướng mạo thanh tú... như vậy là tốt nhất.” Văn Văn vuốt ve gương mặt mình, sau đó nở nụ cười.

Nhặt lấy y phục dưới đất, mặc vào, bước xuống lầu gọi một phần thức ăn đơn giản, lão bản tửu lâu là người keo kiệt, canh đậm bạc không có chút muối, thịt gà Kung Pao⁽²⁾ chỉ toàn là địch gà, không thể sánh bằng với cỗ vương điện, nhưng Văn Văn vẫn ăn ngon lành.

Nàng ta biết, sớm muộn nàng ta cũng phải quen với cuộc sống này.

Uống cạn ngụm canh cuối cùng, Văn Văn bước ra khỏi tửu lâu, trời rơi tuyết nhỏ, từ từ rơi xuống vai nàng ta, nàng ta nhìn bầu trời xanh ngần, đôi mắt thoáng qua tia u sầu, sau này phải đi đâu về đâu, nàng ta vẫn chưa nghĩ đến.

Nhưng tia lạc lõng ấy rất nhanh đã biến mất.

“Nơi sinh ta là Nam Chiếu.” nàng ta thầm nhủ, “Phụ mẫu nợ ta nhưng Nam Chiếu chưa từng nợ ta. Nước ta uống là nước sông ở Nam Chiếu, thịt ta ăn là dã thú ở Nam Chiếu, sẽ có một ngày phải trở về cố hương; muội muội ta làm khó ta, nhưng dẫu sao Nam Chiếu chưa từng làm khó ta, sẽ có một ngày ta lại cùng họ xông pha sa trường, trấn thủ vân hoang đại trạch; sư phụ không muốn gặp ta, nhưng không phải tất cả nam nhân trong thiên hạ đều mù như người, nay họ mỗi người đi mỗi con đường, sư phụ có cô nương của sư phụ, nàng ta có tiểu tình lang của sư phụ. Đúng vậy đúng vậy, có ân báo ân, có thù báo thù, ta yêu những gì ta yêu, ta hận những gì ta hận, đây mới là ta, vậy mới không uống một chuyến đến nhân thế này.”

Ám ảnh trong lòng tan biến, Văn Văn mỉm cười tiêu diêu, hồi phục vẻ tinh linh cổ quái thường ngày, bất kể ngoài trời tuyết rơi, tung tăng đi đến nơi Vân Tà nói với nàng ta, như thể hươu con ở Linh Sơn, thoáng chốc đi đến một trong những cảnh đẹp có tiếng của kinh thành, Phụng Hoàng Đài.

Tương truyền từ thời sơ kiến quốc, cao tổ từng xây một đài cao ở nơi này, chiêu mộ trí sĩ tứ hải cống hiến sức mình cho mình. Thời thế thay đổi, người đã mất đi, chỉ còn lại tòa đài cao này. Đế vương các triều đại tiếp tục truyền thống của tổ tiên, sau khi tiếp vị, đều trùng tu Phụng Hoàng Đài, sau đó giao phó cho quan viên quản lí, nếu như có kì tài nhân gian bị bỏ sót, có thể đến nơi này ứng

cử, người có học có thể được chọn, kẻ vô dụng đến cho đủ số lượng thì bị lôi đi chém đầu.

Hữu phụng lai hề, tê ngã ngô đồng. Thủ ngã sơn hà, khuếch ngã giang hải⁽³⁾.

Mãi cho đến nay, trên Phụng Hoàng Đài vẫn có quan viên trấn giữ.

Người qua kẻ lại, chưa từng có ai nhìn lấy quan viên ấy một cái, mãi đến khi Văn Văn đi đến trước mặt ông ta.

“Ta là người có tài, ta muốn gặp mặt quốc vương.” Văn Văn nói.

Viên quan ấy đang sười tay bên lò ngái ngủ, đầu suýt nữa đập xuống bàn, mãi đến lúc Văn Văn nói lần thứ ba, ông ta mới xác định mình không nằm mơ, mở mắt ra nhìn thiếu nữ trước mặt, vẻ mặt nghi ngờ nói: “Cô nương, cô nương đang nằm mơ sao?”

“Người mới nằm mơ đó!” Văn Văn nổi giận, rút đao cắm lên bàn đối phương, “Ta là dũng quán tam quân, có sức lực ngàn nam nhân không sánh bằng, nếu như người không tin, cứ ra đại chiến ba trăm hiệp với ta!”

“Lão phu tuổi đã cao, một hai canh giờ đã không chịu được, sao có thể đánh ba trăm hiệp chứ?” Viên quan ấy mở đôi mắt mờ nhìn nàng ta, sau đó đưa bàn tay gầy gò xương xương, cầm bút lướt đi, chốc sau, giao một phong thư và một chiếc lệnh bài cho Văn Văn, “Nhưng mà thánh thượng trẻ tuổi, thân cường lực tráng, nhất định có thể thỏa mãn người, người có thể đi gặp...”

Văn Văn cảm nhận được trong lời nói này có gì không ổn, nhưng tiếng Hán nàng ta không giỏi, rốt cuộc chỗ nào không ổn, nàng ta không thể nói ra, chỉ có thể hồ đồ nhận lấy bức thư, sau đó quay người rời khỏi.

“Đợi chút.” Quan viên cao tuổi sau lưng đột nhiên gọi.

Văn Văn quay đầu lại.

Quan viên cao tuổi ấy vẫn vẻ tuổi già mắt kém, tay ôm lò sưởi nhỏ, chậm rãi hỏi nàng ta: “Phụng Hoàng Đài thượng phụng hoàng lai, chỉ tiếc là thế nhân chỉ biết một Phụng Huyết Ca, không nhớ được Phụng Hoàng Đài này. Tiều cô nương, tại sao người không chọn vị quốc sư đại nhân tựa như bầu trời ban ngày kia mà lại lựa chọn thánh thượng chứ?”

Trong lòng Văn Văn chỉ có Nam Chiếu, quốc sư và tiều quốc vương không chút liên quan đến nàng ta.

Hôm nay nàng ta xuất hiện ở nơi này, chẳng qua chỉ vì nhận lời nhờ vả của người khác - hôm ấy vị họa bì sư vẽ da cho nàng ta, từng bảo nàng ta giao hai thứ, một là viên ‘tình cổ’, hai là sự tự do trong năm của nàng ta - trong một năm ấy, nàng ta phải nghĩ cách vào cung, đồng thời ở cạnh tiều quốc vương, cụ thể làm những gì, vị họa bì sư ấy không nói, nhưng Văn Văn nghĩ một khi thời cơ đến vị họa bì sư ấy sẽ lại xuất hiện.

Chỉ là những lời trong lòng này, Văn Văn không tùy tiện nói cho một người không quen biết biết, mà chỉ đảo mắt tùy tiện đáp ông ta một câu: “Quốc sư quá già rồi, so với y, ta thích hán tử trẻ trung cường tráng hơn.”

Nhìn thân ảnh tung tăng rời khỏi của nàng ta, viên quan cao tuổi lắc đầu cười khổ nói: “Nói không thật lòng.”

Vệ sĩ hầu hạ bên cạnh ông ta hết cách nói: “Loại người này, người không cần đề cử cô nương ta đến gặp thánh thượng...”

“Hết cách.” Viên quan cao tuổi thở dài hết cách, “Những năm nay trí sĩ đều quy thuận Phụng Huyết Ca, đã bao nhiêu năm rồi không có người chịu đến Phụng Hoàng Đài... thánh thượng dĩ nhiên tài tình hơn gỗ ngô đồng, nhưng Phụng Huyết Ca ấy lại là hỏa thụ ngân hoa bất dạ thiên, có thể áp đảo quang hoa của những người khác, trên triều đại có một người như y thì đủ rồi ài... thánh thượng là trung hưng chi chủ hiếm có, chỉ tiếc là sinh bất phùng thời a!”

Hai vị quan viên trung thành với Sở thất than thở hồi lâu, vị vệ sĩ ấy vẫn không chịu thua: “Nhưng dầu là vậy, cũng không nên đề cử cho đủ số lượng a, tiểu nữ hài tử nhỏ tuổi như vậy, làm được gì chứ?”

“Nàng ta có ích hơn người.” Viên quan cao tuổi dần dần nhắm mắt lại, chộp mắt nói, “Khi này nàng ta xuất đao với người, nửa thanh đao của người vẫn còn trong tiêu, đao của nàng ta đã cắm trên bàn của lão phu. Nếu như các người đối đầu, chỉ cần thoáng chốc, mười kẻ như người cũng chết sạch.”

Ghi chú:

1. Mĩ nhân chào đón, bờ môi đỏ thắm. Có thể hiểu là các kĩ nữ xinh đẹp đứng chờ đợi.
2. Món gà của tỉnh Tứ Xuyên.
3. Phụng hoàng đến đây, bận ngô đồng ta. Giữ sơn hà ta, mở rộng cương thổ.